

naj te usliši in izpolni tvoje želje! — A tudi tebi nežni obrazek na levej, naj ljubi Bog izpólni vse, česar ga prosiš. Na tvojem lici se pač vidi, da si vže okusila marsikatero grenkost, in da poznaš bridkosti in bédo tega svetá. Nekako plaho in obupno zreš tjá v široki svet, in vidi se ti, da bi bila tudi ti rada také nedolžno vesela, kakor je tvoja sestrica na desnej. O ne plaši se! s trdnim zaupanjem povzdigni svoje oči tudi ti k Njemu, ki je neskončna milost in dobrota. Tudi tebe bode uslišal, tudi tebi izpolnil, česar ga prosiš, saj si tudi ti njegova stvar, njegova ljubezen! O zatorej ne obupaj! K višku oči in prosi ga, kakor prosijo otroci svojega očeta, in — izpolnjene bodo tudi tebi tvoje želje. — A Ti, vsemogočni, dobri oče v nebesih! Tebi je lehkó; Ti samó migneš in — izpolnjeno je vse, česar si želi to ubogo sréč človeško! In vsega imaš v izobilji, s čimur lahko narediš veselje svojim stvarém. Usliši, usliši zatorej, o oče, prošnje in željé svojih otrok, da bode tudi Tvoje očetovsko veselje tem večje! . . .

I. T.

— x —

## Sneženi mož.

(Po Andersen-u.)

**K**ar pôka po meni, také mráz je nocoj!“ dejal je sneženi mož. „Ta ostri veter bi me skoraj z življenjem navdal! A kje so zdaj óni žarki, ki so malo prej še zijali v mé?“ Mislil si je solnce, ki je ravno zahajalo. „Tega pa vender ne bodem storil, da bi namežikal; svoje kosove pa vže še lahko vkupe držim!“

Dva velika trikotna kosova strešne opeke je imel namesto očí; a usta mu so bila kos starih grabelj, zato so imela tudi zobé.

Porodil se je bil sneženi mož med veselim krikom dečkov, a žvenketanje saní in pokanje z bičem ga je pozdravljalo.

Solnce je zašlo; polna luna je vzhajala, okrogla in velika, čista in lepa v jasnem zraku.

„Nu, zdaj ga pa imamo zopet od druge stráni,“ dejal je sneženi mož. Mislil je, da je solnce, ki se je novič pokazalo. „Sem ga vže odvadil, da me več ne žgè in tudi ne zijá več tako v mene, kakor poprej. Zdaj naj le visi ondu gori in naj také zeló sveti, da bodem samega sebe lahko videl. Ako bi le znal, kaj mi je storiti, da bi se le malo mogel premakniti kam drugam iz tega mesta. Takó rad bi šel kam drugam! Ako bi mogel, šel bi zdaj tjá doli na led drsat se, kakor vidim, da delajo dečki. Samó leteti ne znam.“

„Proč, proč!“ lajal je stari pes na verigi. Bil je malo hripav, odkar ni bil več v sobi, kjer je pod pečjó polégal. „Solnce te bode vže naučilo leteti! To sem videl lansko leto pri tvojem predniku. Proč, proč, proč so vsi!“

„Jaz te ne umejem, továriš!“ pravi sneženi mož. „Ali me bode morda óni tam gôri naučil leteti?“ Mislil si je mesec. „To se zna, da je poprej odletel, ker sem ga grdo pogledal, a zdaj se vže zopet plazi od druge strani.“

„Ti ne veš ničesar,“ reče pes; „saj tudi še ni dolgo, kar so te skupaj nanесли. To, kar vidiš zdaj, imenuje se mesec, a óno, kar je zašlo, bilo je solnce. Jutri pride zopet in izvestno te nauči tjá dôli v jarek leteti. Vreme

se bode izprevrglo vsak čas, to čutim v levi nogi zadej, kjer me takó trga. Drugo vreme dobimo!“

„Saj ga vže zopet ne umejem,“ reče sneženi mož sam v sebi; „a to vender nekako čutim, da je to, kar mi napoveduje, nekaj neprijetnega. Tisto, kar me je obsévalo in v mé zijalo, kar on „solnce“ imenuje, tisto mi pa tudi ni bilo prijazno, to sem kar čutil.“

„Proč, proč!“ zalaja pes, zavrti se trikrat okolo samega sebe, ter potem leže v svojo kočico, da bi spal.

In res se je vreme izpremenilo. Gosta in mokra megla se je polegla zjutraj čez ves kraj. Malo pred solnčnim vzhodom je jélo nekaj pihati. Veter je bil mrzel kot led, mraz je pretresal vse ude; a kakó lepó je bilo videti, ko je izšlo solnce. Vsa drevesa in grmovja so bila pokrita s slano. Ves kraj je bil podoben gozdu belih korál. Vse veje so bile polne bliščivo-belega cvetja. Brezštevilne male mladike, katerih po leti zaradi premnogih listov ni mogoče videti, kazale so se zdaj vsaka posebej takó razločno, takó lepo belo, kakor bi puhtel iz vsake vejice bel cvet. Breza se je majala v vetru, bila je živa, kakor drevesa v poletnem časi. Vse je bilo lepo, vse krasno! In ko je potem solnce sijalo, o kakó je vse lesketalo, kakor bi bilo vse z demantovim prahom potreseno, kakor bi se veliki demanti blesteli na sneženi odeji. A tudi bi si bil lahko kdo mislil, da gorí brez števila lučic, še belejših od belega snega.

„To je neizrečeno lepo,“ dejala je deklica, ki je stopila z dečkom na vrt ter se ustavila ravno pri sneženem moži, od koder je bilo videti blesteča se drevesa. „Kaj lepšega se še po leti ne vidi,“ dejala je in oči so se jej iskrile.

„Takega moža, kot je ta, pa sploh na vsem svetu ní,“ odvrne deček kazaje sneženega moža. „Ta je korenjak!“

Deklica se zasmee, pokima sneženemu móžu ter z dečkom odleti po škipajočem snegu.

„Kdo pa sta bila ta dva?“ vpraša sneženi mož psa. „Ti si dljè časa na dvoru nego li jaz, ali ju poznaš?“

„Kaj bi ju ne poznal?“ pravi pes. „Saj me je ona pogladila in on mi je večkrat dal kako kost. Teh dveh ne ugriznem.“

„Kdo pa sta?“ vpraša sneženi mož.

„Brat in sestra!“ odvrne pes. „Drsat se gresta tjà dóli. Proč, proč!“

„Ali sta ta dva ravno toliko kakor jaz ali pa ti?“ vpraša sneženi mož.

„Saj sta domača!“ odgovori pes. „Pa res prav malo vé, kdor je stoprav jeden dan na sveti, to vže vidim! Jaz sem star in nekaj vem; vse poznam, kar jih je pri hiši. A enkrat so bili časi, ko nisem stal tukaj na mrzi priklenen. Proč, proč!“

„A mraz je vender dober,“ pravi sneženi mož. „Povej mi, povej! Samó z verigo ne rožljaj takó, saj kar pòka po meni!“

„Proč, proč!“ zalaja pes. „Bil sem svoje dni psiček, majhen in lep, dejali so ljudje. Takrat sem ležal tu notri v gradu na baržunastem (žametastem) stolu, ležal sem najjimenitnejšij gospôdi v naročji. Poljubovali so me na gobček in šapice so mi brisali z vezénim žepnim robeem. Zval sem se: „najlepši, leponogi.“ Ali kmalu sem jim bil prevelik, in dali so me oskrbnici. Prišel sem v stanovanje v klét; ondu-le, kjer ti stojiš, lahko se noter vidi.

Le poglej, videl bodeš v sobico, kjer sem bil gospod, dà gospod sem bil pri oskrbnici. Sicer je bilo tu menj imenitno nego zgoraj, a vender je bilo prijetneje. Tukaj me niso, kakor zgoraj, tlačili otroci in okolo vlačili. Imel sem ravno tako dobro hrano kakor poprej, in še mnogo več. Imel sem svojo blazino, in potem je bila tamkaj peč, ki je, posebno ob tem času, najlepša stvar na sveti! Ves sem lahko zlezal pod njo, takó da sem se ves skrtil. O še zdaj sanjarim o tej peči! Proč, proč!“

„Je li peč takó lepa videti?“ vpraša sneženi mož. „Ali je kaj meni podobna?“

„Kaj še, vsa je drugačna! Črna je kakor ógljije in dolg vrat ima z medénim bobnom. In drva žrè, da jej ogenj šviga iz ust. Če se vstopiš poleg nje, nanjo ali pa pod njo, grela te bode neizrečeno prijetno. Ondu-le, kjer ti stojiš, vidi se skozi okno noter, le poglej!“

Sneženi mož pogleda tja in res vidi črno svetlo stvar z medénim bobnom. Ogenj je svetil spredaj na tla. Sneženemu možu je bilo kaj čudno. Čutil je nekaj, da sam ni vedel, kaj. Gnalo ga je nekaj, česar on ni poznal, kar pa poznajo vsi ljudjé, če niso sneženi možjé.

„Zakaj pa si jo pustil?“ vpraša sneženi mož. „Kakó si mogel zapustiti tako mesto?“

„K temu sem bil prisiljen,“ pravi pes. „Vrgli so me vèn ter priklenili me. Najmlajšega služabnika sem vgriznil v nogo, ker mi je sunil kost, ki sem jo glodal. Nogo za nogo, to jaz vedno pravim. A to so mi zamérili in od sih dob sem ležal tukaj na verigi ter izgubil svoj čistí glas. Le poslušaj, kakó sem hripav. Proč, proč! To je bil konec pesni!“

Sneženi mož ga vže ni več poslušal. Neprenehoma je gledal v sobo stare oskrbnice, kjer je stala peč na štirih nogah, ter se kazala v vsej svojej velikosti, ki ni bila nič manjša od velikosti sneženega moža.

„Tako čudno poka po meni,“ dejal je. „Ali bom kdaj prišel tja noter? To je nedolžna želja in nedolžne želje se nam morajo vender izpolniti. To je moja največja želja, jedina želja moja; bilo bi skoraj krivično, če bi mi ne bila uslišana. Moram noter, moram se nasloniti na njo, če prav okno ubijem!“

„Tjà noter nikdar ne prideš!“ pravi pes. „Če bi pa kdaj prišel k peči, potem bi bil pa najedenkrat proč, proč!“

„Saj sem vže zdaj skoraj proč,“ pravi sneženi mož; „zdi se mi, da se bodem kar zdrobil.“

Ves dan je stal sneženi mož tukaj ter gledal skozi okno. Iz peči je sijalo takó prijetno, kakor ne more sijati niti luna niti solnce. Takó more samo peč sijati, če je kaj v njej. Kadar so se vrata odprla, buhnil je zubelj vèn, imel je vže tako navado. Takrat je sneženemu možu belo lice obsijala rudečica, in tudi prsi so se mu svetile v rudečkastem svitu.

„Kar strpeti ne morem več,“ dejal je. „Kako lepó jej pristuje, kadar jezik vèn pomolí!“

Noč je bila zeló dolga, a sneženemu možu se ni zdela taka. Stal je v sladke misli utopljen, in zmrzoval je, da je pokalo. Zjutraj so bila okna v kleti zamrznena; imela so najlepše ledene cvetice, kakeršnih si snežén mož le želeti more, ali te cvetice so skrivale peč. Šipe na oknih se niso hotele otajati, in peči ni mogel videti sneženi mož. Pokalo je in škripalo; bil je

tak mraz, da bi se ga sneženi mož moral veseliti, ali on ga ni bil vesel. Lehko bi bil srečen in je tudi smel biti, ali on ni bil srečen, le k peči si je želel.

„To je čudna bolezen za sneženega moža,“ dejal je pes; „tudi jaz sem imel jedenkrat to bolezen, ali prebótel sem jo. Proč, proč! — Vreme se bode prevrglo!“

In res se je vreme prevrglo; nastopilo je južno vreme. Gorkota je bila vedno večja, in sneženi mož vedno manjši. Nič ni rekel, nič potožil, in to je pravo znamenje. Nekega jutra se je podrl. Ondu, kjer je stal, molelo je nekaj metlišču podobnega k višku. Okolo te reči so ga bili postavili dečki, da bi bil dobro stal.

„Zdaj še le umejem njegovo željo!“ dejal je pes. „Sneženi mož je imel krevljo v telesi. Ona se je premikala v njem. A zdaj je prestal. Proč, proč!“ In kmalu je bilo tudi zime konec.

„Proč, proč!“ lajal je pes. A deklice so prepevale na vrtu:

„Cvetíte vže, cvetice vé,  
Vrníte vže se, ptice vé,  
Otide skoraj februar,  
Le urno, čakati nikár!“

In kmalu ni nihče več mislil na sneženega moža.

A. B—č.

— x —



### Tri lilije sv. Jožefa.

oč se je umikala dnevu; óna noč, v katerej je bilo sv. Jožefu dano povelje, da vzame Jezusa in Marijo ter beži z njima v Egipt. Vže se je razlivala jutranja zárija po gorah in ravninah, in sv. družina je mirno potovala ob zahódnej strani mrtvega morja. Dete Jezušček je počival v Marijnem naročji in sv. Jožef je molil k Bogu. Zdajci se obrne Marija k Jožefu in mu reče. „O kakó me boli, da moraš ti toliko hoditi in toliko neprijetnosti prebijati zaradi deteta in mene!“ — Sv. Jožef jej odgovori: „Ne žali se nad menoj, Marija! Ni mi še znano, kakó sem zaslužil, da je mene nevrednega človeka Bog si izbral za orodje k toliko častnemu opravilu.“ Pri teh Jožefovih besedah se sv. Dete vzbudi ter pogleda Jožefa s toliko prijaznostjo, da se Jožefu lice zažari od veselja. Potem se dete Jezus v Marijnem naročji nekoliko privzdigne ter upogne k zemlji, kakor da bi hotel nekaj imeti. Stale pa so ondu ob cesti bele lilije, na katerih se je jutranja rósá blestela kakor biseri. Sv. Jožef je takój uganil, česa želí Jezušček. Pripognil se je, utrgal lilijo in jo podal sv. Detetu v roke. Jezušček je bil lepe, bele cvetice zeló vesel. Podal jo je Jožefu ter ga milo pogledal, kakor bi hotel reči: Ali spoznaš zdaj, zakaj te je Bog izbral za tako častno opravilo? Sv. Jožef je bil pri tem pogledu napolnjen z milostjo božjo in sladkimi občutki lepóte in veličastva — angelskih kreposti in svete čistosti. Povzdignil je lilijo proti jutranjej záriji in zaklical: „O prelepa lilija, a še lepša čednost, katere znamenje si ti! Deset takih v Sodomi in Gomori, kakor si ti, in še bi stali mesti v svojej prvotnej lepoti. — — — Takó je govoril Jožef, obrnjen k